

Papírzacskó, kedd éjjel

Hiheted, a szeretet örökké tart.

Ez a szeretet feszes, mint szélcsendes víztükör,
nem vet rajta hullámot, csak a kő, amit belevágsz,
könnyű követ válassz, kavicsot, simát.

Felhív reggel vagy délután, ebédrel, vacsorával vár,
vagy meglátogat a munkahelyen, leül melléd, ha elfáradtál.
Ha nem veszi fel a telefont, azért ne hidd,
hogy onnantól már nem hallod a hangját.

Hihetnél jobb alkuban,
kicseng az éterbe, és
ha nem kapcsolható a szám,
majd újratárcsáz.

Felvállalja botladozásod,
nem érdeklí mikor jöttél,
merre jártál, visszahoztad-e
a közös kincset, túladtál-e rajta.

Az újabb éjszaka nélküle olcsó tészta,
zörög, mint a papírzacskó,
örülsz neki, mert neked van kitalálva,
és jó az íze, milyen szerencse.

Mit viszel haza, kell-e valakinek a maradék,
amit annyit tartogattál, fősvény királyka,
ültél rajta, vagy idióta, szétdobáltad
a fogatlan szegénységnek.

Ne hidd, hogy ez a szeretet,
nem olyan, mint a temetőlátogatás,
ott a tiéd a fa, a kő, a napfény,
anyaga ismert, lényege fel nem fogható.

Nagytakarítás, péntek délelőtt

Miénk az első rügyek a fákon,
a szénszínű ágak zsenge zöldje.
A kormos, narancs háztetők mögül
kora délelőtt előbújik a Nap,
sütteti benne a házfal kérges arcát,
erei, a vadszőlőindák friss vért kapnak.

Miénk a kipattanó kerek levélkék,
mint egy gyerekkórus megannyi feje,
a karmester felé fordulva
várják a szellő intését,
hogyan duruzsolni kezdenek.

Miénk a lakóudvar csöndje.
A frissen öntözött pázsit
elfelejti a zivatart, fölszívja a vizet;
elégedetten takarít, megül valaki,
ablakot mos – porszívóznak.

Miénk itt a hangrend,
a színharmónia,
a mondatok rendje, a szintaxis.
A báránygyilkos kultúra,
és a hataloméhesek hazugságai,
az éhező szegénység, a fekete lyuk.

Miénk a többórás napfogyatkozás,
a fakereszt roppanása, egy függöny végigreped,
mögötte ládába dobálva, pőrén, értéktelen tárgyaink,
a sötét gömbök a száguldó égő anyag körében,
sárkányok szemei az univerzum különböző pontjain,
fájdalmas kiáltás az elhagyatottság utolsó másodperceiben.

Miénk a tavasz, a tavasz az én hitem.
Az élet jobbára lehetetlen,
mégis van.

Kézzrátétel a halpiacon, hétfő

Vörös Annának

Körmönfont halászhálóként tart fogva,
mint buta halacsckát, az idegen anyag, a múlt.
A hal lehet bár ragadozó, a hálóban mindegy,
hogyan harap-e még, hamar kifogják.
És ezzel véget ér úszkálása
könnyű habok és fodros hullámok között.

De sokasodni kezdek, ki tudja,
milyen kézzrátétel folytán,
hogyan nem bírja már a sok erős trapéz,
a csomók megadják magukat,
kiszabadul a megsokszorozódott tömeg,
nem lehet tátott szájak, könnyű, nyers vacsorája.
És ilyenkor, a hálón kívül, nehéz a költészet,
mint a szabadság, az is építményeiben képzelhető el,
mások által felhúzott intézmények, falak. Képkör.

A város, ahová szabadon érkezem, romokban áll.
A felbontott beton alól műanyag csőburkolatok
kandikálnak ki, töröttek, foghíjasan, el nem bomló
idegen anyag tárja fel örök létezését, mely
behálózza a mélyréteget, beteges bájai,
akár egy szennyezett tengerpart dagály után.
Ha kicserélik is, ugyanaz a magamutogató prostituált,
csak kiöregedett lőtt sebes helyett, megvert kiskorú.

A gonosz itt vigyorog a sarkokon,
az újságokban, csábos mosolya lehetne az enyém is.
Sokat nézem a tükörben magam,
hogyan torzul el az arc, ami mindig felveszi a látványt,
de nemcsak kamera, hanem rongy is,
letörli a koszt és a vért, míg moshatatlanná válik,
és messze él a jótól, hisz lusta, gyenge,
és mindezek miatt, nem enyhíti a látványt,
csak félelmetes és kíváncsi,
mint az éhező gyerek
a halpiacon zárás után.

De a jónak is látom az arcát, látom a testét,
szálkás farönk súlya alatt görnyed,
és sokszor a por lepi ingjét, pihés karját,
mégis a szája íve, mint a ránc
a szeménél, kenyérkaréj, mosolyog,
és ha megáll néha, roppannak a vállai,
de kihúzza magát.

Még ha fáj is a tekintete, beismerem,
mindig reméltem, hogy egyszer rám emeli,
és majd én is nyitva tudom tartani a szemem.
Hogyha pedig van mit tennem,
ne menekülhessek idejekorán,
csak, ha azt már megtettem.

Mondhatni, általában a legtöbb gálya,
míg vágott tuskó csak a parton,
értelmet nyer a tengerre szállva.
Én is félbe vagyok hagyva, csoda
ha megúszom, hogy elmerüljek,
mielőtt rátalálnék a zöld olajágra.

Nem maradhat úgy, hogy hasztalan heverjen
ekkora tömeg, megrohadjon vagy szétszéledjen
valamiféle még pusztá léténél is nagyobb
adományra apellálva.
Létezik rá minta, kiegészülhet a fél is,
legalább kétféle anyagból vagyok én is,
de csak a fele egészséges, ezért mindig
egy másikat keres, ki van találva.

Minden nap, mikor felébredek,
meghozom a döntést,
ezzel a döntéssel kezdődik el.
Addig teszem ezt, míg lényegtelenné válik,
kihagyható lesz, a részem,
elhagyom a gyermek szokásait,
légy a feleségem.